

ESGLÉSIA DE L'AMETLLA DE St. MATEU MEROLA

Nº. 23 (05-01-2012)

L'Església i l'homosexualitat

per Mn. Jesús Huguet

Algunes declaracions episcopals d'aquest últims temps han tornat a fer actual el tema. Sobre aquest punt, a part de l'aspecte moral, a L'Església l'ha preocupat principalment el reconeixement legal de les parelles homosexuals i, molt especialment, del matrimoni entre homosexuals i de la seva capacitat d'adopció. Considera que pot semblar confusió i influir negativament en la identitat i reputació de la família tradicional. I pot ser que no li falti raó. Jo solc dir que el més improcedent és l'extorsió del mot "matrimoni", que té una significat tan vell com la mateixa humanitat. Per altra banda, crec que l'Església no hauria de deixar de reconèixer un cert valor a la parella que s'estima amb un amor estable i fidel. Perquè, les irregularitats o inconvenients que pugui tenir la unió entre homosexuals, ¿qui millor els pot redimir que l'amor?

Però, més que no pas embarcar-se en aquestes bregues, que resulten contraproduents i que d'entrada ja té perdudes, ¿no seria més evangèlic que l'Església es preocupés de l'immens problema humà que representen els milions d'homosexuals que hi ha en el món? Perquè sí, per molt que es digui l'homosexualitat és encara avui dia, en la nostra societat, una font de discriminació i de sofriment. Ser homosexual és encara en molts casos un veritable drama, tant per als afectats com per a la seva família. Com ajudar-los a reconciliar-se amb si mateixos i amb la societat perquè puguin endegar amb goig, amb pau i amb il·lusió la seva vida? Tradicionalment l'Església s'ha fixat més en la culpa que en el sofriment, al revés de Jesús, que donava molta

més importància al sofriment de les persones.

El problema esdevé especialment punyent quan es tracta d'homosexuals cristians, per la dificultat de conciliar la seva condició amb la moral de l'Església, que els ofereix, com a única sortida, la continència sexual absoluta. Una sortida sublim, però pot ser poc realista. ¿Es pot exigir a tants milers i milions de persones (es calcula que el nombre d'homosexuals al món és de 500 milions), que s'ha de suposar que no tots han rebut el carisma de la virginitat, una heroïcitat com aquesta? ¿És que el bon Déu els l'exigeix? Aquesta és la qüestió. Trobo simplista i fins a cert punt ofensiu el comentari del bisbe Novell en el seu llibre "El bisbe novell", pag. 38: "Jo no sóc homosexual, però tampoc no puc formar una família i sóc feliç". O aquest altre: només se'ls demana "que visquin d'acord amb la moral cristiana, igual que els heterosexuals". O la postura de l'arquebisbe de Tarragona, que diu que ho té claríssim, que tot rau en una distinció: accepta la persona, però no els seus comportaments.

No voldríem donar gat per llebre: enganyaríem la gent i ens enganyaríem nosaltres. Però, ¿quina és la veritat ètica? ¿Tan clar ho veu l'Església jeràrquica com per carregar un fardell tan feixuc? ¿Ho ha estudiat prou obertament, en diàleg franc amb la ciència i la cultura actuals? Ens sembla que s'ho val, quan en depèn la pau interior i la felicitat de tantes persones.

No pretenc pontificar en res. He de confessar que el de l'homosexualitat és un tema que personalment em desborda. Em limito a expressar i compartir les meves preocupacions.

EL CONCILI ARRACONAT

per Mn. Josep Rovira Tena

+++++

El bisbe emèrit de Palència (actualment resident a Bolívia) explica què ha passat amb el Concili

Vaticà II. Però cal fer una mica d'història.

El primer Ratzinger, el jove, es reia dels "teòlegs d'encícliques", es a dir, d'aquells teòlegs que es limitaven a repetir allò que el papa de torn diu. El bisbe Castellanos, després de remarcar que s'acaba la capacitat de crear i de pensar lliurement, ironitza amb les teologies fonamentalistes actuals que, normalment, no passen de ser un "florilegi" fet de cites de documents oficials.

Joan Pau II (1978) és tingut per un papa contradictori, amb gestos admirables com la visita a la gran mesquita de Damasc, i d'altres fets... mentre que la Història el senyalarà com el papa que -com diu C.- va aturar l'embranchida presa pel Vaticà II que havia de portar a cap la tan urgent reforma.

¿Com s'explica? La implantació del Concili implicava el fet d'arriscarse. Segons C. el papa va agafar por i va abandonar el projecte reformador del dit Concili. Com abans del Concili, el papa considerava que allò primer que tot era la seguretat, l'absolutització del dogma, la llei, i l'afirmació del poder central: el papa i la Cúria romana.

El bisbe C. enyora el lideratge dels grans teòlegs del Concili. Lamenta (i nosaltres amb ell) el silenci que actualment envolta noms com el de Congar, Rahner, Danielou, etc. i el primer Ratzinger, el que preveu i fins sembla que desitja un canvi ultrarevolucionari: no gens menys que una església "feta de voluntaris". Castellanos viu directament la situació llatinoamericana i troba a faltar els teòlegs de l'alliberament europeus, quasi tots -diu- deslegitimats, perseguits o marginats.

A casa nostra ens arriben uns bisbes joves que no sembla que excel·leixin en teologia. Per com practiquen la pastoral, entren dintre d'aquesta involució de l'Església que el bisbe C. denuncia i senyala com "un moviment neoconservador i fonamentalista". El bisbe el descriure així: *Movimiento [...] que en su furia restauradora, no sólo intenta demoler una teología, sino destruir la capacidad misma del cristiano de ser sujeto creativo en la iglesia y en la sociedad. Ahora el sujeto que lo determina todo es el poder, la ley, la institución.*

MÉS, SOBRE LA NOVA MANERA DE SER ESGLÉSIA:

El bisbe Castellanos és optimista quant al futur, però s'absté de dir-ne res. Un detall molt nou

amb el qual coincideix amb una repetida declaració de Benet XVI: un laïcisme respectuós, és compatible amb l'església". Hom es pregunta "llavors ¿per què hi havia tanta frisança per a tenir escoles de religiosos i de monges?

Castellanos, al·ludint a "una altra forma de ser església", es fa ressò d'aquesta sentència i l'allarga: L'enemic, doncs, no és el laïcisme, per bé que s'estén ràpidament i que està transformant la nostra societat en "terra de missió". *El verdadero enemigo de la religión para un creyente no es el laicismo del estado, sino el neoliberalismo y sus consecuencias: funciona-lismo de la vida, mercantilismo, vaciamiento de sentido, consumismo, individualismo, etc.*

Ho repetim: Castellanos, d'aquesta NOVA FORMA no en dóna detalls pràctics: no inventa una pastoral. El què fa és obrir l'horitzó damunt del qual s'haurà de bastir aquesta NOVA FORMA D'ESGLÉSIA. I en traça el paradigma. La similitud de la vida del Poble de Déu amb la Trinitat divina: la comunió.

Se vive en comunión con el Padre, con su Hijo, muerto y resucitado y en la comunión en el Espíritu Santo. El misterio de la Trinidad es la fuente, el modelo y la meta del misterio de la iglesia LG 1).

También [...] la misma línea que María, Madre de la iglesia, es artífice de comunión. La iglesia-familia se genera en torno a una madre, quien confiere "alma" y ternura a la convivencia familiar "Iglesia, baño en el Espíritu".

EL LAÏCISME. Sobre el laïcisme, Benet XVI ja ha dit més d'una vegada que, si és respectuós amb l'església, és totalment acceptable. Castellanos, al·ludint a "una altra forma de ser església", es fa ressò d'aquesta sentència i l'allarga: *El carácter laico de una sociedad no implica ni beligerancia ni proselitismo de ideas no religiosas.*

El nostre temps està contemplant un canvi curiós: les congregacions religioses dedica-des a l'ensenyament, estan renunciant pràcticament al model d'escola catòlica i el deixen molt a segon pla. A més, manquen vocacions que són suplertes per seglars als que no se'ls demana pas si són creients. Castellanos ho admet. *Una buena educación laica no debe ser un obstáculo para la educación en la fe, tarea de la familia i comuni*